

NOVINY

KULTURNÍHO SPOLKU KOZOJEDY A OBCE KOZOJEDY

ČÍSLO 2 - 2017 1. DUBEN 2017

Kozojedský karneval se konal 4. března 2017

Očekávaný masopustní průvod jako první přislib nadcházejícího jara doprovoval v Kozojedech zářivý slunečný den, dobře naladěná a vytrvalá kapela Pavla Saka a množství přihlížejících diváků a hostů z blízkého i vzdáleného okolí. Reportáž Ivany Slachové čtete na straně 5.

Obec převzala od církve kostel sv. Mikuláše

Na sklonku loňského roku byla podepsána smlouva mezi Plzeňským biskupstvím, resp. kralovickou farností na straně jedné a obcí Kozojedy na straně druhé o převzetí kostela sv. Mikuláše do obecního majetku. Stalo se tak po dlouhých vyjednáváních i zvažování, zda je to rozumný krok.

Pokračování na straně 4.

Členská schůze Kulturního spolku

Stalo se tradicí, že koncem ledna nebo začátkem února každého roku se svolává členská schůze Kulturního spolku Kozojedy. Letos nám to vyšlo na 27. 1. 2017.

Na členské schůzi jsme jako obvykle probrali výsledky naší práce za uplynulý rok. Je až s podivem, že od roku 2000, kdy byl spolek založen jako občanské sdružení, pracuje do dnešních dnů.

Začátek byl dost těžkopádný a trvalo nám celý rok, než jsme se rozjeli do tempa, které jsme dokázali udržet do současné doby. Nechci vzpomínat na minulé období, vše je možné vyhledat v archivu, který na internetových

stránkách přehledně vede Ing. Vladimír Steiner. Zaslouží si za to poděkování nás všech. Totéž se dá říci o naší ručně psané kronice, kterou dlouho vedla a psala Václava Peřinová.

Dnes se tato kronika stala spíše kolektivním dílem. Děkuji všem, kteří se na psaní a úpravě kroniky podílejí. V tomto článku bych chtěl poděkovat všem bývalým i současným členům KS za jejich činnost ve spolku. Je totiž velmi důležité, že svou aktivitou pomáháme udržet kulturní život v Kozojedech a okolí.

Pokračování na straně 7.

Paní Šnajdrová oslavila 95. narozeniny

Paní Dagmar Šnajdrová roz. Piplová z Borku je nejstarší občankou Kozojedska. Narodila se 25. 1. 1922 v Praze. Otec pracoval jako úředník v Živnostenské bance a matka byla v domácnosti. V Bubenči, což byla tehdy nová pražská čtvrť, bydleli až do začátku války. U příležitosti jejich 95. narozenin jsme vyslechli její vyprávění.

Když teď vzpomínám, v Praze se nám žilo dobře. Byli jsme tři děti, nejstarší bratr Jaroslav, já byla prostřední a pak sestra Olga. Měli jsme ještě jednu sestru, ta ale zemřela v pěti letech na záškrt. Olgu si pak naši pořídili jako náhradu za zemřelou dceru. Je o 8 let mladší než já.

Do první a druhé třídy jsem chodila poměrně daleko, pak ale postavili novou krásnou školu v Bubenči. Měli jsme tam pěknou tělocvičnu i velkou přednáškovou síň.

Vychodila jsem tady 9 tříd základní školy a pak jsem šla do Hostinného v Podkrkonoší na němčinu – to se tak dělávalo. Bydlela jsem v německé rodině, otec na mne platil a já chodila znovu do čtvrtého ročníku. V rodině se mluvilo německy, ve škole také. Naučila jsem se jazyk, pamatuji si to dodnes. (Když se Dita vdávala, byli tam Němci, s nimi jsem mluvila – občas mi ale chyběla slovíčka.)

Pak jsem se vrátila do Prahy, ale už to bylo divné – Němci zabrali pohraničí. Mě dali do školy – Francouzský institut se tomu říkalo. Tam nás vyučovali tři hodiny denně francouzsky. Také jsem si udělala univerzitní zkoušku z němčiny.

Do tanečních jsem chodila na Kruhák (dnes Vítězné náměstí) do paláce Bajkal. Taneční mistr se jmenoval Šustr. Měla jsem krásné dlouhé šaty, bylo to moc hezké. Maminka chodívala se mnou – dělala mi garde.

Dvakrát týdně jsem chodila do Sokola, od

16 let jsem byla ve skautingu. Mívali jsme schůze, hráli jsme různé hry, měli lesní školu, jezdili jsme na tábory. Jedny prázdniny jsme pěšky prošli Jeseníky a Beskydy.

Nejkrásnější ale bylo, když jsem se se Skautem dostala až do Řecka a do Jugoslávie – to bylo ještě před válkou. Do Řecka jsme jeli lodí po Dunaji do Bělehradu, potom dráhou.

Pokračování na straně 2.

Paní Šnajdrová oslavila 95. narozeniny

Pokračování ze strany 1.

Stavěli jsme se třeba ve Skopji a v dalších městech. Všechno jsme si vezli na zádech – stany, spacáky, výbavu. Zpátky jsme se vraceli hrozně zdecimovaní. V Jugoslávii byly ve vlaku štěnice. A naše vedoucí a jedna kamarádka měly dokonce malárii.

Chodila jsem na Vojenskou plovárnu u Mánesova mostu, tam jsem dělala i zkoušku z plavání. Maminka vždycky chtěla, abychom dělali sporty. Jezdili jsme se školou na lyže, do turistické chaty Pláně pod Ještědem. Do Liberce jsme dojeli vlakem, pak nás vezli saněmi nebo jsme šli pěšky – podle počasí. Také jsme bruslili na Vltavě. Brusle jsme měli staré, přišroubovávaly se na boty – šlajfky se jim říkalo. Vltava tehdy pravidelně zamrzala. S tatínkem jsme se chodili dívat, jak se „ledovalo“ – sekali ledy, vozili je do restaurací na chlazení. Letos ukazovali v televizi, že se zase na Vltavě bruslilo – to je ale poslední dobou výjimečné.

Jezdila jsem i na koni, nejdříve od Sokola a pak od Selské jízdy, to bylo v kasárnách Jiřího z Poděbrad.

Pod Kruhákem směrem k Podbabě to nebylo tehdy ještě zastavěné – říkalo se tam U sv. Matěje. Tam bývaly Matějské poutě, to bylo něco úžasného. Poutě byly v únoru a trvaly dvě až tři neděle – podle toho jaká byla doba. Když byla doba dobrá, byly tři neděle, když ne, tak jen dvě neděle.

V mládí jsem byla třikrát u moře, nejdříve jako desetiletá a pak ještě dvakrát. Živnobanka měla Klub úředníků a od toho jsme jeli vždy zdarma na měsíc k moři do Itálie. I bratr a sestra. A každé prázdniny jsme jezdili do mlýna pod Borek, také na Velikonoce a jiné svátky. Vždycky jsme se sem moc těšili.

Měla jsem poměrně starší rodiče a moje maminka mne vychovávala jako v 19. století. Mladší rodiče s dětmi více sportovali, moji rodiče už tak ne. Za mlada tatínek hodně cvičil, hrál kopanou a hokej. Když už nemohl hrát, aspoň soudcoval.

Maminka pocházela ze Štěchovic. Ale babičku s dědou už jsem nepoznala. Maminka měla bratra, ten před 1. sv. válkou odešel do Ameriky a už jsme o něm neslyšeli. Od maminky jsem tak neměla žádné příbuzné. Tatínek byl z Borku ze mlýna. Jeho maminka bydlela u sestry v Kožlanech. Pamatuji si babičky pohřeb – to mně bylo asi 7 let.

Piplův mlýn měl můj strýc, ten ho ale prohrál. Mlýn šel do dražby a koupili ho čtyři sourozenci, mezi nimi můj otec. Ten pak ve třicátých letech postupně mlýn od sourozenců odkoupil, protože oni nestačili na placení oprav.

Můj bratr se vyučil mlynářem, počítalo se, že mlýn později převezme. Učil se v Toužimi, pak měl jít do školy do Břeclavi, tu ale zabrali Němci, tak šel do Brna.

Když jsme se v svých 18 letech na začátku války přistěhovali do mlýna, byl to pro mne šok. Byla tam naše pětičlenná rodina. Pak tam byl mládek a někdy jsme měli pomocníci. Já jsem

se v 18 musela naučit dojit – tatínek si asi představoval, že bude ještě hospodařit.

Do mlýna jezdili sedláci mlít obilí. Nejdříve jezdili, jak kdo chtěl. Pak bylo Němci určeno, kolik kdo může semlít. Mlelo se na poukazy. Bylo určeno, kdo tam bude jezdit – půl Kozojed, Břízsko, Čivice, Koryta, Jarov. Někdy toho bylo na mletí mnoho, mlelo se ve dne i v noci.

Mlela se hladká mouka, hrubá mouka se za války mlít nesměla. Z metráku pšenice se totiž vymlelo jen asi 50 kg hrubé mouky, ale hladké bylo 70 – 80 kg. Odpadem byly otruby.

Už před válkou na mlýn začal jezdit na prázdniny dnes známý ilustrátor a malíř pan Konečný, říkali mu Bimbo. Obýval jednu místnost po strýčkovi Otovi. Když se oženil, pronajali si s manželkou hořejší patro vily, která patřila ke mlýnu. V přízemí pak bydlela jeho sestra. V létě bylo ve mlýně veselo, celá vila bývala obsazená.

Ve mlýně se za války scházeli mladí z okolí. Hráli jsme tam volejbal, ping-pong a v létě jsme se chodili koupat. Za války bylo tanečních zábav málo, a tak jsme ve mlýnici tancovali na černo. Maminka nám koupila gramofon, vymetli jsme podlahu a tancovalo se. Chodili tam i kozojedští.

V Praze jsem toho moc nedělala. Maminka mívala služebnou, posluhovačku nebo pradleň. Když přišla ekonomická krize ve třicátých letech, bylo to pak horší. To už jsem musela doma pomáhat. Vzpomínám, když mi bylo 12 – 13 let, tak jsem doma vysávala. Na mlýně jsem už pracovala v kuchyni, ve chlívě a hlavně v drůbeže. To mne bavilo. Měli jsme slepice,

První dva tři roky to v hospodářství ještě šlo, pak už to nestálo za nic. Dvě malé děti (v r. 1945 se narodil Jarda, v r. 1947 Jana) a plno práce. Po odsunu Němců z pohraničí tam odešla spousta lidí bydlet a na polích tady chyběla pracovní síla. Moc ráda na tu dobu nevzpomínám. Měli jsme 20 hektarů, možná více.

Na Borku měli asi 14 – 15, já dostala ze mlýna 6 ha. Tchán mi to vyčítal – napřed to, že jsem nic nedostala, dokud mi pole nepřipsali, pak zase to, že jsem z nich udělala vesnické kulaky. Nad 15 hektarů jsme už byli kulaci, nad 20 by to bylo ještě horší, tak jsme něco ututlali. Také by se platily vyšší daně. Měli jsme tehdy společnou boreckou mlátičku. Tu nám na začátku 50. let sebrala strojní stanice – a kdybychom měli nad 20 ha, museli bychom z původně naší mlátičky platit zase více než ostatní. Měli jsme jeden pár koní. Obilí se sekalo sekačkami na hrstě, ty se sbíraly, vázaly se z nich snopy do povřísel. Snopy se stavěly do panáků, aby obilí vyschlo. Pak se obilí vozilo do stodoly a potom se na mlátičce vymlátilo. Ve vsi jsme si navzájem pomáhali. Menší hospodáři měli vymláčeno dřív, my mlátili určitě 10 dní.

Manžel měl po matce psánu půlku hospodářství, jeho otec měl druhou půlku. Tu dal tchán psát na mě až v osmačtyřicátém roce. Tchán si určil výměnek, a když nám statek předával, museli jsme mu zaplatit 30 000 Kč. Manžel musel také vyplatit sestru.

Měli jsme 18 až 20 kusů dobytka, z toho 8 krav – více už se do chléva nevešlo. Národní výbor tenkrát předepisoval dost velké dodávky

kachny, husy a krůty, taky králíky.

S mým budoucím mužem jsme se znali od dětství. Když jsme povyrostli, chodili jsme spolu, ale tak nějak na přeskáčku. Naši nechtěli, abych si vzala sedláka. On také věděl, že já z toho nejsem. Každý jsme chodili s někým jiným, pak se to rozešlo a byli jsme zase spolu. Ve čtyřiačtyřicátém jsem se vdávala. Hned po svatbě jsem přišla do Borku do statku. Oni tu také potřebovali pracovní sílu, protože mužova matka zemřela asi tři roky předtím. Byla tu zatím jeho sestra Jarmila, ta ale chtěla za mužem do Třemošné, měli tam být.

masa, obilí, jednou nám předepsali i mák, který se tu pěstoval jen málo. Byla snaha sedláky udat. Mák jsme nevypěstovali, ale měli jsme štěstí, protože ten rok se nám povedl jetel. Vymlátili jsme ho a mák nahradili jetelovým semínkem. Vepřového jsme moc neměli, nebyl tu postavený vepřín. Dodávky jsme ale měli. Jednou jsme je nesplnili, tak jsme museli zaplatit pokutu.

Taky tu na Borku byla slintavka a kulhavka. Byla karanténa, děti dokonce nechodily do školy. Nakupovali nám z Kozojed, vozili to ke

Pokračování na straně 3.

Pokračování ze strany 2.

chvůjkám, tam jsme si to odebírali. Tady se nikdo nesměl zastavit, nikdo sem nesměl přijít. Krávy se pak vyléčily, ale nějaký měsíc nedojily. Tak jsme nespĺnili mléko a byla zase pokuta. A protože jsme nespĺnili mléko, nedostali jsme tenkrát žádné potravinové lístky ani žádné šatenky. To bylo tehdy ještě všechno na příděl.

Když jsme tu začínali bydlet, byly tu jen dvě malé místnosti a jedna vzadu, kde se ale netopilo, nebyl tam totiž komín. Tam jsme přespávali s manželem a švagrová bydlela tady v místnosti. Když jsme měli služku, ta spala vedle v komoře. Pak se celý předek zbouřal a my jednu zimu bydli jen v těchto dvou místnostech. Byly tu jen dvě postele, gauč a skříň. To už jsme měli děti.

My jsme chtěli přestavovat hned po válce, ale to nám nepovolili. Měli už jsme koupené cihly a nějaké tašky – i to všechno bylo na poukaz. Pak přišel osmačtyřicátý rok, a co jsme nevybrali, už jsme pak nesměli koupit. Manžel měl ale spolužáka na stavebním odboru v Plasích, ten nám to pak povolil. Dali jsme mu za to asi dva pytle pšenice – tak se to dělalo. Stavěli jsme v jednapadesátém roce, ještě za soukroma, v družstvu bychom už nemohli.

V třiapadesátém byla ména, byli jsme rádi, že jsme už měli většinu hotovou. Ale neměli jsme ještě nahozeno a chyběly tu schody. Ty se dodělávaly, až když už jsme byli v družstvu. Na chlívech byly ještě došky, tady byly všude došky, když jsem sem přišla. Na ten obrázek se můžete podívat, takhle to vypadalo. Neměl už je tady nikdo. Za války tu měli došky všichni, jen Benešovi a Královi ne. Po válce všichni předělali střechy, my ale chtěli stavět, tak jsme střechu zatím nechali. Pak nám nedali povolení, tak jsme byli na Borku poslední, co měli došky na střeše.

Ráda jsem jezdila do Prahy za sestrou. Když jsme měli krávu, mohla jsem jet, jen když byla kráva březí. To se nedojila. Můj muž by ji nepodojil, byla to ženská práce. Tehdy se ještě rozlišovala mužská a ženská práce. Ženy mužskou práci mohly dělat, ale muži ženskou práci nedělali. Manžel by mi asi ledacos pomohl, ale nechtěl před svým otcem. Smál by se mu, že je pod pantoflem.

Jednou jsme někam chtěli jít, tak že mi muž pomůže zamést. Jak ale slyšel přicházet otce, koště rychle postavil. Nebo jsme přišli z pole, každý z chlapů si vzal část novin a četli. A já lítala a vařila. Jednou mi zase muž šel pro dříví. Šel kolem starý Franta Šnajdrů, uviděl ho a začal se chechtat: „Odkdypak děláš mladšinku?“ Manžel hodil dřevo ke kamnům a byl dopálený. Podobné to bylo i v jiných rodinách. Můj tchán si aspoň vyčistil boty, jiní chlapi si je nechávali čistit od žen. Tchán nám tu ale dost pomohl v hospodářství, šel s námi pracovat, i když už byl pak dost starý.

V 50. letech začalo zemědělské družstvo. V družstvu byl můj muž agronom. U nás doma nebyl žádný dobytek, všechny krávy mimo jedné byly odvedeny do Kozojed, prasata taky. Já jsem chodila krmit ke Kronďákům, střídaly jsme se s paní Kronďákovou. Bylo tam 15 - 20 jalovic. Příjem z krmení jalovic byl poměrně malý, chodily jsme ještě do rostlinné výroby. A doma jsme měli záhumenkovou krávu a prase, tak

jsme po práci sháněli krmení a krmili doma. Vždycky jsme měli husy a slepice.

V družstvu to sice nebylo ani finančně ani fyzicky lehčí, ale byl větší klid, nemuseli jsme se bát dodávek a pokut. Mívala jsem strach, že nás vystěhují nebo manžela zavrou. Když začínala družstva, tak větší hospodářství vystěhovávali. Třeba v Lednici Zetkovi a Jánských.

V devětapadesátém nebo v šedesátém jsme se sloučili s Kozojedy, to už se tvořila velká družstva.

S dětmi mi nikdo moc nepomáhal. Tady ba-bička nebyla a moje maminka byla nemocná. Ta si je brala do mlýna, jen když jsme hospodařili soukromě a děti byly nemocné. Nebo když jsme někam šli – to jsem je tam vždy musela dovézt a zase pro ně přijet.

Manželství jsem měla hezké, nemůžu si stěžovat. Nejhorší proto bylo, když mi v r. 1964 manžel zemřel, bylo mu 50 let. Mně bylo tehdy 42. Zemřel na infarkt. Měl už jeden předtím, byl asi dva měsíce v nemocnici. Pak nesměl nic dělat. Nemocenská nebyla. Družstvo mělo sociální fond a z toho platilo, když byl někdo nemocný, ale nebylo téměř z čeho brát. Rok předtím, co zemřel můj muž, umřel jeho otec.

Manžel zemřel v květnu, Jarouš šel pak na podzim na vojnu a Jana byla v učení v Klatovech. Já tu tak byla dva roky úplně sama v celém baráku. Chodila jsem krmit, pak ještě obsloužit naši krávu. Nejhorší bylo nashánět pro ni, nasekat, usušit. Než šel Jarouš na vojnu, měl týden volno, tak mi tu připravil spoustu dřeva na zimu, vyvezl jímky, honem honem udělal, co mohl, abych to tu měla lehčí. Ta první zima byla hrozná.

Jana si udělala zahradnickou školu v Klatovech, v Zábřehu pak ještě zahradnickou nástavbu, to ale nebylo s maturitou. V r. 1968 se Jana vdala, o rok později se oženil Jarad. Jana má tři dcery – Šárku, Dášu a Ditu, Jarad dvě – Drahuš a Lenku. Teď mám 10 pravnoučat, čtyři děvčata a šest chlapců. Janiny holky mají vždy kluka a holku, od Jarady děvčata mají jedno a tři děti. Nejmladším pravnoučatům je 8 let, nejstaršímu Vendovi od Šárky bude 26 let.

V roce 1963 byla postavena na Borku salaš. Tam jsem hned od začátku krmila dobytek. Byly jsme tam čtyři, střídaly jsme se, to už bylo dobré. Nejhorší bylo, když jsme nakládaly hnůj, to se dělalo ručně a já jim moc nestačila. Do důchodu jsem odtud šla v 55 letech, byla jsem doma do 60. Pak za mnou přišli, abych šla krmit prasata tady na „drůbežárnu“ místo paní Beránkové, které už bylo 70 let a skončila. Byla jsem tam také do 70. Krmila jsem tam sama, dělala jsem si vlastním tempem. Na salaši bych už mladším nestačila.

Teď je v bývalém vepříně „sovětská základna“, mají tam palandy, nějakou střílnu či co. Vybudovali si to sami kluci. Přikryli střechu, upravili okolí.

V důchodu jsem pomáhala doma dceři, ta byla zaměstnaná na Liblíně v domově důchodců a měla i noční směny. Vařila jsem, pekla, dohlížela na vnučata. Dokud jsem mohla, stále jsem ráda jezdila za sestrou do Prahy. Vždy na několik dnů. Chodila jsem tam do divadla, do kina.

Vždycky jsem ráda cestovala. Ráda jsem chodila tady na vycházky. Zajela jsem si do

Plzně do Masných krámů nebo k Červenému srdci na výstavě. Se včelaři nebo od družstva jsem jezdila na zájezdy. V roce 1972 jsme od družstva byli ve Francii a Itálii. Bydleli jsme ve vagónu, spali a jedli jsme tam. První jsme přijeli do Paříže, tam nás na 3 dny odstavili na vedlejší kolej a my si prohlíželi město. Pak jsme jeli do Toulouse, do Marseille a do dalších měst. Odtud do Itálie – do Říma, Florencie a Milána, potom jsme projeli Švýcarskem – prohlédli jsme si Luzern a Curych. Nebylo tam moc pěkné počasí, Alpy jsme viděli chvíli, když se mraky roztáhly. Nakonec jsme si prošli Vídeň. Byli už jsme velmi unaveni. Na cestě jsme byli asi 16 dní. Neměli jsme moc peněz, dostali jsme 50 dolarů, to bylo 15 stovek. A to jsme každý chtěli něco přivést domů.

Než jsem šla do důchodu, byly výplaty v družstvu poměrně pěkné. Nastřádala jsem si a vypravily jsme se s maminkou od snachy na cestu do Ruska – skoro na tři neděle. Byli jsme v Moskvě, v Gruzii, v Arménii a Ázerbájdžánu. Všechno se nám tam líbilo.

Moje sestra měla s mužem obytnou loď. Byli jsme na Orlické přehradě a jednou také na Labi. To bylo také pěkné. Spali jsme pod stany. To už jsem byla v důchodu.

Také jsem byla v Anglii, bylo mi už přes osmdesát. Byly jsme tam s Janou za Ditou, která v tu dobu v Anglii žila. S Janou jsme byly také letecky na Mallorce – asi na týden. Dvakrát jsem se ještě podívala do Chorvatska.

Teď dost spím. Odpoledne si většinou lehnou. Pak přijdou děti. Ta pravnoučata mne vždycky nabudí. Také Dáša a Dita mi přijdou něco povědět. Bohužel už špatně vidím a i huř slyším. Občas si dám pivo, to mi dělá dobře. A někdy si srknu domácí slivovice.

Ptají se mne, co dělat, aby se dožili dlouhého věku. Říkám: „Hlavně se nenervovat!“

Paní Šnajdrová vyprávěla více než dvě hodiny a bývala by povídala i déle. Jejím zajímavému vyprávění klidným a příjemným hlasem jsme rády naslouchaly. Prožila toho velmi mnoho, dobré i zlé. Stále z ní vyzařuje optimismus a radost ze života. Má ráda kulturu, velmi ráda cestovala. A nejradší má svoji rodinu, obzvláště ty nejmladší, svá pravnoučátka.

Děkujeme za milé přijetí, za krásné vyprávění a přejeeme jí do dalších let jen to nejlepší, aby jí zdraví sloužilo a aby se ještě dlouho mohla těšit ze svých nejbližších.

J. Benešová, Z. Svobodová

Obec převzala od církve kostel sv. Mikuláše

(Pokračování ze strany 1.)

Stalo se tak v návaznosti na probíhající majetkové vyrovnání mezi státem a náboženskými společnostmi, jež bylo schváleno již v roce 2012. Dosud blokováný církevní majetek, o který církve přišly v letech 1948 až 1990, má být buď navrácen (majetek státních institucí), nebo finančně nahrazen (dnes majetek soukromých vlastníků, obcí i krajů a státní majetek, který nelze vrátit).

Církve měly podle zákona právo žádat o majetek do konce roku 2015. Jelikož ne o všechny majetek stihla církev zažádat a mnoho bylo nejasného, podala církev na obce, některá města, kraje i stát žaloby o určení vlastnictví. Tím došlo také k prodloužení lhůty jednání a žádání o majetek.

A tak i naše obec obdržela od soudu 23. 12. 2015 informaci o podání tzv. určovací žaloby. Zároveň se ale rozeběhla jednání s Plzeňským biskupstvím o případném mimosoudním vyrovnání. K čemu určovací žaloby? Ve stručnosti řečeno: stát, který církevní majetek po roce 1948 zabral, některý z toho později převáděl na obce či kraje. Ne všechny převody byly právně v pořádku, a tudíž nebylo jasné, zda daný pozemek spadá do kategorie k vydání či k náhradě.

Vyjednávání probíhala na místní i celostátní úrovni. V červenci loňského roku přišli biskupové všech českých a moravských římskokatolických diecézí s oznámením, že hromadně odstupují od určovacích žalob na kraje, a tudíž nebudou požadovat ani navrácení tohoto sporného majetku, pokud by se ukázalo, že je pořádek v majetku státu. Podobné gesto by jistě ocenil i Svaz měst a obcí, ovšem převody historického církevního majetku na obce byly mnohem komplikovanější než ty krajské a probíhaly za jiných okolností. Žaloby na jednotlivé obce tedy zůstaly.

K soudnímu jednání nakonec s naší obcí nedošlo. Dne 3. 2. 2016 se na Plzeňském biskupství konala schůzka, při níž biskupství nabídlo převedení kostela sv. Mikuláše do správy obce. Zároveň s tím by se církev vzdala určovací žaloby na bývalé církevní majetky, jež byly za minulého režimu převedeny na obec.

Tato nová skutečnost byla projednána na veřejném zastupitelstvu dne 14. 7. 2016 a po delší diskusi schválena. Následovala řada jednání mezi obcí, Plzeňským biskupstvím a kralovickou farností. Až dne 9. 12. 2016 byla uzavřena smlouva, kterou podepsal plzeňský biskup Mons. Tomáš Holub, farář P. Marek Winiarski a starosta obce Josef Lomička. Smlouva nabyde platnosti vkladem na katastrálním úřadě v Kralovicích. Poprvé v historii obec vlastní kostel.

Převzetí kostela do správy obce má svá pozitivní i negativní. Jednoznačně pozitivní je skutečnost, že se mimosoudní dohodou přešlo soudním sporům o pozemky, které by se mohly táhnout i řadu let.

Vzhledem k tomu, že se jedná o bývalou faru, dnes nižší stupeň základní školy, a veškeré po-

zemky kolem, přešla obec problémům při získávání dotací. Klidně lze hodnotit i snazší péči o kostel, kterou již řadu let obec provádí. Na její náklady bylo opraveno např. průčelí, výměna vchodových dveří, opravena střecha. Spíše negativní je velký závazek, který obec na sebe bere, břímež, kterým se obec zavazuje, že se i nadále bude o kostel starat.

Do budoucna bude potřeba zaměřit pozornost i na hřbitov, opravit hřbitovní zeď a dát do pořádku celý hřbitov. Negativní je také vnitřní převod kostela do majetku obce ze strany některých věřících. Obava o možnost konání bohoslužeb v budoucnu i toho, aby byl kostel využíván adekvátně svému významu, je zcela na místě.

Nikdo z nás nedokáže zaručit, jak se budou chovat naši potomci. Zbývá jen věřit, že se tyto obavy nenaplní a vše poběží jako dosud. V kostele se konají bohoslužby a jiné církevní obřady, koncerty či školní hudební vystoupení.

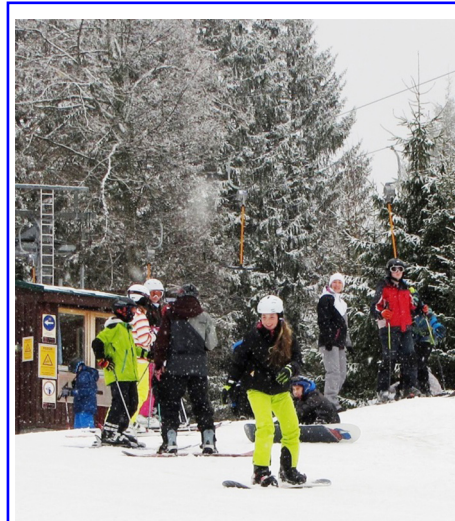
Kozojedy nejsou jedinou obcí, která od Plzeňského biskupství obdržela nabídku k bezplatnému převodu kostela. Plzeňské biskupství řeší výrazné majetkové problémy od svého vzniku.

Jedná se o druhé nejmladší biskupství v republice, jež bylo založeno roku 1993, v restitucích se jej týkají převážně pozemky a lesy. Značná část diecéze leží na hranicích a zabírá tak oblast tzv. Sudet, počet věřících je velmi nízký. Nehledě na celkově řídké osídlení této diecéze. To vše s sebou nese hmotné problémy, kdy není v silách jedné instituce starat se o množství opravených i chátrajících kostelů (celkem biskupství pečuje o 574 kostelů a kaplí), když řada z nich už navíc nemá živé společenství. Rada farností je malá, provoz kostela neutáhnou.

Na sklonku roku 2016 bylo proto 15 kostelů převedeno na obce (jeden z posledních převodů se odehrál právě v Kozojedech), s desítkou obcí se biskupství dohodlo na spolupráci při údržbě kostela.

Problémy s pozemky tím pro obec neskončí. Popsaná dohoda se vztahuje jen na pozemky, které byly zapsány jako obecní. Státních nebo těch, u kterých stále figuruje církev jako majitel, budou předmětem dalších vyjednávání. Obec o ně má vážný zájem, neboť se jedná např. o pozemky pod školkou, pod komunikací u školní jídelny a mnohé další. Snad i zde se podaří nalézt rozumné řešení.

oú

Lyžařský výcvikový kurz 2017

Dne 26. 2. 2017 jsme vyrazili na šestidenní lyžařský výcvikový kurz. Odjelo nás 27 z celkových 36 žáků 2. stupně ZŠ. Výcvik probíhal v Železně Rudě na hotelu Belveder a na svahu Nad Nádražím. Poděkování za trpělivost patří instruktorovi snowboardingu Martinu Bulínovi a paní Zdence Dreherové – instruktorce sjezdového lyžování. Celý kurz zorganizovala paní ředitelka.

Každý den jsme se zdokonalovali v lyžování a snowboardingu, večery jsme si zpestřovali různými soutěжами a vystoupeními žáků. Proběhla i beseda se záchranářem Horské služby Šumava. Zažili jsme atmosféru nočního lyžování, adrenalinový slalom i sladké hodování v cukrárně Charlotta.

Už nyní se těšíme na další kurz, který máme zamluvený na první týden v únoru 2018.

Martin Šubr

Itálie

– pobytový zájezd žáků školy u moře

Nabízíme žákům kozojedské školy další novou aktivitu. Jsem přesvědčena, že v kolektivu svých vrstevníků prožijí zúčastnění nezapomenutelné zážitky. Poznávání cizí země, multikulturnost, cizí jazyk, moře, slunce, sportovní vyžití, nová přátelství – neocenitelná zkušenost.

V dalším roce ve spolupráci s Erasmem bychom žákům rádi nabídli Londýn. Kdybychom se přihlásili s něčím netradičním do partnerské školy, měli bychom šanci vycestovat zdarma. A to je velká výzva. Jeden nápad už máme. Držte nám palce. Za dva roky nabídneme Chorvatsko, poté Paříž.

Eva Doležalová, ředitelka školy

Převzetí pozemku starého hřbitova a z toho plynoucí opatření obce

Spolu s kostelem převzala naše obec také pozemek starého hřbitova kolem kostela. V té souvislosti je třeba respektovat platný zákon 256/2001 Sb. o pohřbenictví. Všichni občané, kteří zde mají pohřbené své předky v hrobě, který dokážou označit (resp. identifikovat), měli by tuto skutečnost neodkladně oznámit v kanceláři obecního úřadu. Se všemi, kteří chtějí hrob zachovat a dále udržovat, uzavře obec podle výše uvedeného zákona smlouvu o pronájmu hrobového místa. Pracovnice kanceláře obce jsou Vám k projednání této záležitosti kdykoliv k dispozici v úředních hodinách s využitím dále uvedených kontaktů.

Obec Kozojedy, číslo telefonu 377 464 325 mail: obec@obeckozojedy.eu

MASOPUST 2017 - KOZOJEDY

Do Kozojed opět zavítal masopustní průvod

Po roční přestávce, kdy se medvědi procházeli po obci Bohy, zavítali opět do Kozojed. Došlo však k jedné změně, a to k místu „točení“. Celý průvod vyšel letos od obecní stodoly, kterou návštěvníci Kozojedského kulturního léta jistě důvěrně znají.

Průvod byl naplánován na hodinu po poledni, kdy se díky jarnímu slunečnému počasí začaly sbíhat masky i ti, kteří si jen přišli užít masopustního reje a kteří byli zároveň ochotni strpět řádění masek.

Došlo však k mírnému časovému posunu, jelikož z důvodu nedostatku pracovní síly, nebylo možné dokončit namáhavou práci s motáním medvědů včas. Všichni však trpělivě vyčkali a obou hrachovinových medvědů se dočkali.

Průvod vedli jako každý rok nevěsta a ženich. A kdo je letos doplnil? Útulek Zdeňka Srstky, který nabízel kolemjdoucím pejsky a nechyběla ani Marta Kubišová se svými kočičkami. Následovala skupinka cikánských žen, které na každém muži vymáhaly alimenty na své dítě.

V průvodu bylo možné zahlédnout i skupinku vodníků s hrničky na dušičky. Kdo měl štěstí, vyhnul se řádění dvou holičů, kteří hledali inspiraci pro své účesy v celém barevném spektru, a rozhodně nelze jejich účesy považovat za konzervativní.

V rámci svých služeb nabízeli i doplňkový prodej parfémů, na kterých také nešetřili. Co se týče barev, navazoval na ně růžový jednorozec. Dále mohli návštěvníci masopustu potkat myslivce i Karkulku, ačkoliv nebyli pohádkově spřízněni.

Objevte se i postava z pohádky moderní, a to zelený Shrek. Neotáleli ani medvěďáři, kteří jakmile spatřili dívku či ženu, vedli ji jako „kořist“ medvědům. Ačkoliv žádná z nich jis-

tě není ráda, když si poté musí vybírat hrachovinu z vlasů a kabátu, je tradice medvědů vesměs pozitivní, přeje ženám plodnost.

Jelikož bylo krásné a zejména teplé počasí, většina přihlížejících využila možnosti pojízdného občerstvení v podobě piva z kozojedského minipivovaru. Ani tma neodradila masky od bujarého veselí a neodradila je ani od toho, aby došly ke všem, kteří na ně celý den trpělivě čekali. Večer byla v kulturním domě připravena zábava pro širokou veřejnost, kde k tanci hrála místní skupina Kozojedská pětka.

Letošní obzvláště krásné počasí bylo příjemným zpestřením masopustního veselí, věřím však, že ani v případě zamračené oblohy byste na něj nezanevřeli. Příští rok v Kozojedech medvědí zvonky slyšet nebudou, pokud budete ale pozorně poslouchat, uslyšíte je o kus dál, v Bohách. Přijďte se podívat i sem!
Ivana Slachová

Ve večerních hodinách skončil masopustní průvod tradičně v prostorách kulturního domu v Kozojedech. Kapelu Pavla Saka, která celý den doprovázela maškarní rej po celé obci, vystřídala večer skupina „Kozojedská pětka“ pod vedením Václava Beneše. K tanci a poslechu zahrála široký repertár skladeb až do pozdních nočních hodin. Skupina je poslední pokračovatelkou tradic dříve proslavených kozojedských kapel. (vs)

Střelecká příprava členů MS Kozojedy.

Lovecká střelba je jednou ze základních součástí výkonu práva myslivosti. Každý myslivec by si měl uvědomit, že svojí zbraní rozhoduje o životě a smrti zvěře, případně o jejím poranění. V krajním případě by mohl neodborným zacházením se zbraní ohrozit i životy svých kamarádů myslivců, případně i ostatních návštěvníků honitby.

Měl by proto svoji zbraň dokonale ovládat a na loveckou sezonu zbraň i sebe dobře připravit. 16. květen lze označit za začátek hlavní lovecké sezóny. Od tohoto dne je totiž zákonem povolen odstřel naší nejčastější trofejové zvěře – srnce.

Všichni myslivci se na tento pro jejich činnost významný den velice těší. A právě proto náš myslivecký spolek pořádá každoročně v tomto období takovou malou střeleckou přípravu na hlavní loveckou sezónu.

Součástí této přípravy je také přebor MS ve střelbě na asfaltové holuby. Tuto soutěž pořádá MS již dlouhá léta. Několik posledních let jsou však soutěžící rozděleni do dvou soutěžních kategorií. Do padesáti let a nad padesát let.

„Statistika nuda je, má však cenné údaje!“ A tak jsem si malinko statisticky srovnal výsledky posledních šesti ročníků našich střelců. Výsledky jednotlivých ročníků a úspěšnost členů jsem obodoval od 1. do 7. místa jedním až deseti body.

(1. místo = 10 bodů, 2. místo = 8 bodů, 3. místo = 6 bodů, 4. místo = 4 body, 5. místo = 3 body, 6. místo = 2 body, 7. místo = 1 bod)

O pořadí rozhoduje počet bodů, počet zasažených terčů a věk. Přednost má starší střelec.

Posledních 6 ročníků této soutěže ovládl nejlepší střelec našeho mysliveckého spolku, hospodář MS Vladimír Hykyš. Zvítězil ve všech ročnících a je v čele bodování s plným počtem, tj. 60. bodů. Na paty už mu však velice důrazně šlape jeho syn David, který svádí o další pořadí vyrovnaný soubor s dalšími mladými členy našeho spolku.

Přehledná tabulka nejúspěšnějších střelců v kategorii do 50 let:

Hykyš Vladimír	60 bodů
Hykyš David	29 bodů
Štol Václav ml.	25 bodů
Kučera Jan	19 bodů
Kučera Miroslav ml.	17 bodů
Pánek Petr	10 bodů
Kučera Jiří	10 bodů
Janda Pavel	10 bodů
Štol Petr	10 bodů
Peterka Marek	5 bodů
Fencel Lukáš	5 bodů

V čele bodování střelců nad 50 let je Václav Štol st., který v posledních šesti ročnících 4x zvítězil, 1x byl druhý a 1x skončil na třetím místě. O další dvě místa svádí vyrovnaný soubor dva zkušení myslivci Miroslav Kučera st. a Ondřej Štafurík.

Štol Václav st.	54 bodů
Štafurík Ondřej	40 bodů
Kučera Miroslav st.	36 bodů
Troch Václav	14 bodů
Peterka Josef	12 bodů
Soukup Stanislav	9 bodů
Pánek Václav	8 bodů
Šterba Bartoloměj	6 bodů
Štol Pavel	6 bodů

I když tato činnost našeho spolku je myslivci vnímána jako sportovně společenská akce, na které diskutují problémy související s myslivostí, hodnotí sportovní výkony našich fotbalistů, hokejistů, biatlonistů, prodiskutovávají i své osobní problémy a starosti apod., je třeba mít neustále na zřeteli, že hlavním cílem této akce je příprava na nastávající loveckou sezónu, zvýšení bezpečnosti při zacházení se zbraní ať při vlastní soutěži, při samostatném lovu, ale především při společných naháňkách.

Další etapa tohoto sportovního klání kozojedských myslivců se uskuteční v květnu 2017. Přejeme všem členům našeho spolku

Foto: Vladimír Hykyš, hospodář mysliveckého spolku a nejúspěšnější střelec v dlouhodobé soutěži ve střelbě na asfaltové holuby.

hodně úspěchů v soutěži „rovné broky“, ale především hodně pěkných mysliveckých zážitků a loveckých úspěchů v nastávající lovecké sezóně.

„Lovu zdar“ Václav Troch
místopředseda mysliveckého spolku

Divadelní představení „Klec bláznů“

Citlivě uchopené téma odlišné sexuální orientace, tak aby nepůsobilo lacině a vulgárně, se velice podařilo v divadelní komedii, kterou jsme shlédli v sobotu 11. 3. 2017 v divadle Radka Brzobohatého v Praze.

„Klec bláznů“ je název představení a zároveň název nočního podniku v Saint-Tropez, kde se děj odehrává. Hvězdou travesti show je Albín.

Už dvacet let žije s Georgesem, jehož syn se chce zasnoubit s dcerou poslance, který svou kariéru postavil na hlásání řádu a morálky. Albín s Georgesem, kteří Laurenta společně vychovali a byli mu matkou a otcem, musí teď před rodiči snoubenky nastolit zdání „normalnosti“ a nezpochybitelné morálky.

Představení plné humoru, krásných písniček a v neposlední řadě perfektních hereckých výkonů si právem vysloužilo dlouhý závěrečný aplaus.

Klec bláznů se v sedmdesátých letech stala nejúspěšnější francouzskou komedií, která se dočkala i filmového zpracování.

oú

Foto: Nástup účastníků soutěže k vyhlášení výsledků – 4.6.2016.

Divadlo v Kozojedech - Dr. Johann Faust, Praha II, Karlovo náměstí 40

Po třech letech jsme opět měli tu čest přivítat v našem kulturním domě Divadelní soubor Tyl Čistá. Poslední únorový pátek se velký počet diváků přišel podívat na hru Dr. Johann Faust, Praha II, Karlovo náměstí 40, jejímž autorem je Jiří Suchý.

Hudební revue vychází z legendy o Faustovi, který upsal duši ďáblu. Jako důkaz k této legendě přispíval otvor ve stropě Mladotovského paláce v Praze, přezdívaného Faustův dům, který se dlouhou dobu nepodařilo zazdít. Zatím posledním tajemným okamžikem v historii tohoto domu je doba konce II. světové války, kdy 14. února 1945 dům těžce poškodila zápalná puma, shozená při náletu na Prahu.

Ve smlouvě s ďáblem si Faust přeje prožít všechny nevšední zážitky ne ve své době, ale o 500 let později, tedy přesně na den. Předpokládá, že na světě bude ráj, lidstvo že se poučí ze všech těch chyb, které za ta staletí napáchalo.

Blbost se bude ukazovat jen v zoologických zahradách a bude tam na ni nával, neboť každý ji bude chtít vidět. Nenávidí že zanikne, protože lidem konečně dojde, že je nevýhodná. Ďábel jeho přání plní a on se ocitá v Praze na sklonku II. světové války v noci z 13. na 14. února 1945 na večírku německých filmařů, kte-

ří zde natáčí nějaký velice zábavný film a právě propíjejí Německu poslední marky. Situace na všech frontách je pro říši velmi neblahá, ale nač na to myslet?

V protektorátě je zatím poměrně klid a třeba v hotelovém baru se dá na chvíli na leccos zapomenout. Právě tam se Faust setká i s Markétou, s níž se následujícího dne přesune do svého domu na Karlově náměstí, kde hra vrcholí překvapivou pointou.

Herecké výkony všech účinkujících byly odměněny bouřlivým potleskem. **ÓÚ**

Masopustní průvod v Robčicích

O tom, že začít není nikdy pozdě, mohou od soboty 18. března vyprávět i Robčice. Malebná vesnička nad Berounkou zažila svůj historicky první masopustní průvod.

S radostí připravovaný průvod se od samotného začátku ve 14 hodin až do úplného nočního konce v Hospůdce u Horů jednoznačně vyvedl. Sešlo se kolem 35 masek, od nejmenších indiánů, šaška, trubače, čarodějnic či rytíře, přes tradičního ženicha s nevěstou, medvěda s medvěďákem, smrtku, ponocného, vodníka, vojáky, cikánku, rozličné zvířectvo a povolání, až po méně tradičního Obelixe či edukativního Ptačího chřípku.

Jak již to o masopustu bývá, o domácí dobroty nebyla nouze a za doprovodu výborného harmonikářského dua Luboše Muchny

se po celou dobu zpívalo a tančilo.

I robčický Patron držel nad celou akci svou ochrannou ruku – počasí se i přes špatnou předpověď vyvedlo a při průvodu nepršelo. Déšť spustilo možná až masopustní josefovské veselí v teplé a útulné Hospůdce u Horů, kdy zbývalo dostát poslední povinnosti – Josefovský Masopust s Josefy řádně doslatit.

A tomu – na tak hezkém místě, po historicky prvním a povedeném průvodu, ve společnosti milých lidí a za doprovodu krásné hudby – opravdu nebyl problém zodpovědně dostát. Příští rok se bude pro velký úspěch masopustní průvod opět konat. Vypadá to, že se v Robčicích podaří založit novou tradici. Opravdu – začít není nikdy pozdě.

Gabriela Kmečová

Jednání schůze Kulturního spolku

Pokračování ze strany 1

Možnosti spolku jsou samozřejmě velice závislé na financích, které se nám daří získávat jak z jednotlivých akcí, tak samozřejmě od našich podporovatelů, mezi které patří především Obecní úřad v Kozojedech a v poslední době i Obecní úřad Bohy.

Bez financí je kultura velice omezená. Na druhé straně to nejdůležitější je již zmíněná aktivita jednotlivců. Bez ní se nedá dělat vůbec nic.

Aktivitu jednotlivců spojují spolky, které nám umožňují sdružovat prostředky a tím zvětšit šance na uskutečnění jednotlivých akcí.

V nedávné době vstoupil v platnost nový občanský zákoník, který se týká i sdružování občanů. Začátkem tohoto roku musela být jednotlivá občanská sdružení převedena na právní formu spolku.

Abyste to někoho nemátl, měli jsme v našem názvu spolek, ale právní forma byla občanské sdružení. Přepis a registrace na spolek se provedlo bezprostředně po naší členské schůzi.

To vše mělo svoje opodstatnění, protože zákon jsme mohli naplnit až po schválení nových stanov a uvedení do správných formulací všech dalších písemných dokumentů. Registrace u krajského soudu proběhla dne 15. 2. 2017

Vynaložili jsme velkou energii a mnoho času na to, abychom mohli dále legálně pokračovat v našich kulturních aktivitách.

Chtěl bych proto apelovat na všechny členy spolku, aby se i nadále snažili podporovat naši činnost a práci, kterou jsme před sedmnácti lety začali, kterou umíme a na kterou můžeme být právem hrdí.

Bartoloměj Štěrba, předseda spolku

Okresní kolo recitační soutěže v Nýranech

Ve čtvrtek 16. 3. vyrazilo 5 nejlepších recitátorů naší školy do okresního kola recitační soutěže do Nýran. Nervozita nás provázela již od výjezdu od školy a pohled na velké množství soutěžících nám na klidu moc nepřidal. Ale protože jsme byli výborně připraveni, tak se ostatní soutěžící mohli snažit jak chtěli, ale na nás neměli :D.

Ve všech kategoriích jsme se umístili na „bedně“. V 1. kategorii se na 2. místě s postupem do krajského kola umístila Patricie Hodková, ve 2. kategorii se stala absolutní vítězkou Martina Vlková, která rovněž postoupila do krajského kola a v krajském kole se také předvede Terezie Hodková, která ve 3. kategorii skončila na 2. místě. Čestné uznání získala Karolína Ulrich a diplom za účast Matěj Moulis. Všem postupujícím budeme v krajském kole držet pěsti, aby všem ukázali, že žáci z malé kozojedské školy mají velké nadání.

Matěj Moulis

Uklid'me Česko 2017 v Robčicích

Masopustní veselí skončilo a v Robčicích se začíná připravovat další ročník akce „Uklid'me Česko“. V letošním roce se bude konat 8. 4. 2017. Sraz všech dobrovolníků je v 10 hodin v Hospůdce u Horů a ukončí ji tradiční táboraček s opékáním buřtů. *Romana Vlková*

Uklid'me Česko 2017 v Kozojedech

Chystáte se před Velikonocí na generální úklid? Příroda ho potřebuje také! Přijďte se proto v sobotu 8. 4. 2017 nadýchat čerstvého vzduchu a zároveň pomoci odstranit odpad, který do přírody nepatří. Nepotřebujete nic, jen chuť do práce a dobrou náladu, jelikož úklidový materiál poskytuje iniciativa Uklid'me Česko. Sraz dobrovolníků je v 9 hodin u KD, odkud půjdeme společně tam, kde je potřeba. Nezapomeňte, 8. 4. Kozojedy uklízí! Již třetí rok po sobě. *Ivana Slachová*

Dětský maškarní bál v Kozojedech

Dne 25. března 2017 proběhl v Kulturním domě v Kozojedech tradiční dětský maškarní bál. Pořadatele potěšila hojná účast dětí a jejich dospělých doprovodů, k tanci a poslechu hrála kapela Procházka band. Párem slov na úvod a vyhlášením nejlepších masek byla pověřena dvojice žáků sedmé třídy, Matěj Moulis a Terezie Hodková, která zahájila bál ve čtvrt na tři tradičním průvodem masek.

O zábavu dětí se starali parádní klauni (tímto děkujeme našim žákyním Dáše Jelínkové, Žanetě Soukupové, Míše Fratričové, Tereze Valachové a Lucii Šottové, kterým se kostýmy velmi povedly) a další žáci základní školy, kteří s dětmi tancovali a bavili je.

Mezi nejuspěšnější masky patřily víla Amálka a Maková panenka, ovečka a malý vodníček, které dostaly krásný dort, k vidění však bylo mnohem víc, od tradičních víl, princezen, čarodějnic a loupežníků přes upírky, strašidelné kostry, myšky či strašáky. Pro děti byla připravena i bohatá tombola. Doufáme, že se bál všem líbil, a příští rok opět na shledanou. *Kolektiv ZŠ*

SOVZ NEBEZPEČNÉHO ODPADU A ELEKTROŠROTU SOBOTA 15. DUBNA 2017

ROBČICE 8:00 - 8:20 hod.
BŘÍZSKO 8:30 - 8:50 hod.
BOREK 9:00 - 9:20 hod.
KOZOJEDY u pošty
9:30 - 10:00
KOZOJEDY u KD
10:10 - 10:30 hod.
LEDNICE 10:40 - 11:00 hod.

PATŘÍ SEM:
prázdné obaly od barev, ředidel, tmelů, lepidel, maziv, olejů, zbytky barev, laků, lepidel, těsnících materiálů, čisticí tkaniny, ochranné oděvy, rukavice, hadry znečištěné nebezpečnými látkami motorové a ostatní oleje, olejové filtry, pneumatiky, vysavače, žehličky, fény, holící strojky, pily, vrtačky, TV, monitory, počítače, tiskárny, faxy, telefony, fotoaparáty, přehrávače, pračky, sušičky, myčky, mikrovlnné trouby, el. sporáky, chladničky, mrazničky, klimatizace, vinotéky, trubkové výbojky, úsporné žárovky olověné akumulátory

NE - běžné, reflektorové a halogenové žárovky

SOVZ VELKOOBJEMOVÉHO ODPADU

Kontejnery na sovoz velkoobjemového odpadu budou přistaveny do obcí

Kozojedy (u KD a u pošty) a Lednice v pátek 12. května a odvezeny budou v pondělí 15. května

Borek, Břízsko a Robčice v pátek 19. května a odvezeny budou v pondělí 22. května

Objemný odpad je ten, který se nevejde do popelnice, např. starý nábytek, koberce, lina, umyvadla, toalety apod.

NE!!! VĚTVY, LISTÍ, TRÁVU,
NEBEZPEČNÝ ODPAD
A ELEKTROODPAD

STUDIO HARMONIE

KOSMETIKA
PEDIKÚRA
NEHTOVÁ MODELÁŽ
Adéla Kožišková
Obec Kozojedy č.p. 100
331 41 Kozojedy

Tel.: +420 604 374 919
E-mail: adelakoziskova@gmail.com

KADERNICTVÍ NICCOL

dámské, pánské, dětské střihy, slavnostní a svatební účesy

Nikola Smolíková

Te.: +420 722 294 800 E-mail: n.smolikova@seznam.cz
web: kadernictviniccol.webnode.cz

Kozojedy 141
331 41 Kralovice

Provozní doba
dle tel. objednávky